

ה"ת 41930/03/15 - ליאור אטיאס, אמיר קרוט נגד משטרת ישראל - תחנת עירון

בית משפט השלום בחדרה

ה"ת 41930-03-15 אטיאס ואח' נ' משטרת ישראל/ עירון
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת טל תדמור-זמיר
מבקשים	1. ליאור אטיאס 2. אמיר קרוט
נגד	
משיבה	משטרת ישראל - תחנת עירון

החלטה

עניינה של החלטה זו - בקשת המבקשים להחזרת תפוסים - רכב מסוג פולקסוואגן גולף פלוס מ.ר. 84-167-25 המשמש כמונית (להלן: "המונית" או "הרכב") וכן מכשיר סלולרי מדגם אייפון 4 וכסף מזומן בסך של 970 ₪.

העובדות הרלבנטיות וטענות הצדדים

ביום 2.3.15 נעצר המבקש 1 בחשד לעבירות על פי פקודת הסמים ועם מעצרו, תפסה המשטרה גם את המונית.

ביום 9.3.15 שוחרר המבקש 1.

לטענת המבקשים המבקש 2 הינו הבעלים של המונית, אותה השכיר למבקש 1 לצורך שימוש.

כן נטען כי החזקת התפוסים פוגעת פגיעה שאינה מידתית בקניינו של המבקש 2 ולכן בית המשפט מתבקש להורות על החזרתם.

בדיון שהתקיים ביום 12.4.15 טען ב"כ המבקשים כי המבקש 1 הוא מבקש פורמלי בלבד, שכן המונית הינה בבעלות המבקש 2 והמבקש 1 שכר אותה ממנו על בסיס יומי. כן טען כי למבקש 2 לא הייתה כל ידיעה על השימוש שנעשה במונית ועל כן עתר להשבת המונית לידי המבקש 2.

לחילופין טען כי אין בהגשת כתב אישום בעתיד כדי למנוע שחרור המונית בתנאים.

המשיבה התנגדה לבקשה מהטעם שבמונית נתפסה כמות גדולה של חומר החשוד כחומר מסכן, קרי, המונית שימשה לביצוע עבירה של החזקת חומר מסכן בכמות גדולה והפרקליטות שוקלת להגיש בקשה לחילוט הרכב, לכשיוגש כתב אישום בתיק.

יצוין כי בבקשה אמנם נזכרו טלפון סלולארי וכסף מזומן, אולם בדיון לא נשמעה התייחסות לאותם תפוסים, לא מטעם ב"כ המבקשים ואף לא מטעם המשיבה.

המסגרת הנורמטיבית

המקור הנורמטיבי לתפיסת חפצים בידי המשטרה מצוי בסעיף 32(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש) תשכ"ט-1969 שזו לשונו:

"סמכות לתפוס חפצים

(א) רשאי שוטר לתפוס חפץ אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה, או כאמצעי לביצועה".

סעיף 32 הנ"ל אינו דורש ראיות ברמה גבוהה של שכנוע, אלא יסוד סביר להניח שקיים קשר בין התפוס לבין ביצועה של עבירה.

עם השנים, לאור חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו התפתחה גישה לפיה שומה על בית המשפט להבטיח כי הפגיעה בזכויות הקנייניות של מי שקניינו נפגע תהא מידתית, בחינת המידתיות תיערך בהתאם לנסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה.

בבש"פ 342/06 חב' **לרגו עבודות עפר בע"מ נגד מדינת ישראל** (12.3.06) סקר בית המשפט שלוש תכליות עיקריות העשויות לשמש מקור סמכות לתפיסת החפץ כדלקמן: תפיסה למטרת מניעה עתידית של ביצוע עבירות; תפיסה למטרת חילוט; ותפיסה לצורך הצגת החפץ כראייה בבית המשפט.

לטענת המשיבה, תכלית התפיסה הינה אפשרות חילוט עתידית של המונית.

לשם בחינת אפשרות חילוט עתידית מצווה בית המשפט בשלב זה לבחון קיומן של ראיות לכאורה המצביעות על פוטנציאל חילוטו של הרכוש בתום ההליך הפלילי, כפי שנקבע בבש"פ 5769/12 **תמר מזרחי נ' מ"י** (20.8.12):

"... בשלב זה, די שיוצגו בפני בית המשפט, הבוחן את תפיסת הרכוש, ראיות לכאורה, המצביעות על פוטנציאל חילוטו של הרכוש, בתום ההליך הפלילי. במילים אחרות: "מן הבחינה הראייתית, לשם תפיסת רכוש, כמו גם לשם קביעתו של כל אמצעי מגביל אחר להבטחת מימוש החילוט, די בשלב הביניים, בדומה לדין בעניין מעצר נאשם עד תום ההליכים, בקיומן של ראיות לכאורה המצביעות על 'פוטנציאל חילוט', קרי על קיומו של סיכוי סביר שאם יורשעו הנאשמים, יביא הדבר לחילוט הרכוש שבמחלוקת" (בש"פ 3750/09 אל הואשלה נ' מדינת ישראל (02.06.09)).

עוד נקבע בפסיקה כי בהפעלת שיקול-הדעת השיפוטי המוקנה לבית המשפט בסעיף 34 לפקודה על בית-המשפט לתת דעתו לכל השיקולים הרלוונטיים, בין השאר, לטיב החפץ התפוס, לסוג העבירה שיש חשד כי יעברו באותו חפץ, לנטל ההוכחה ולמידת ההוכחה הדרושה לצורך הכרעה בגורל התפוסים, לזכות הקניינית של הטוען לזכות בחפץ, לאינטרס הציבורי למנוע ביצוע עבירה בחפץ וכיוצ"ב. הרשימה איננה סגורה. (לעניין זה ראו בבש"פ 6686/99 **עובדיה נ' מדינת ישראל** (22.5.00))

מן הכלל אל הפרט-

לאחר שעיינתי בתיק החקירה, הכולל שני קלסרים עבי כרס, לא מצאתי ראיה הקושרת בין המבקש 2 למונית.

המבקש 1 טען בחקירתו מיום 2.3.15 כי הוא אינו יודע על שם מי המונית רשומה, אבל הוא יודע למי שייכת - לבחור בשם ולדימיר מרמת גן. כן טען המבקש 1 שהוא אינו יודע של מי הכובע של המונית.

מפלט בעלות של המונית עולה כי החל מיום 11.6.14, הבעלים של המונית היא גב' דליה לוי (ראה מסמך ה' בתיק החקירה).

המשיבה יצרה קשר עם הגב' לוי, אשר טענה כי המונית והמספר של המונית אמנם רשומים על שמה, אולם היא משכירה אותם למתווך בשם יעקב פתל (ראה מסמך ס"ז בתיק החקירה).

בשיחה שקיימה עם יעקב פתל, מסר האחרון כי המונית משמשת את מוניות רמת גן והפנה את רס"ר אסעד עיסאוי, אשר דיבר עמו, לבחור בשם ולדימיר (ראה מסמך פ"א בתיק החקירה).

לא מצאתי בתיק החקירה תשובה לשאלה כיצד הגיעה המשיבה אל המבקש 2, אולם הוא נחקר ביום 11.3.15

ובחקירתו מסר שהוא הבעלים של תחנת המוניות "מוניות רמת גן", הוא משכיר מוניות לנהגים אחרים והמונית מושא הבקשה שייכת לו, למרות שהיא רשומה בבעלות של הגב' לוי.

כן מצאתי בתיק החקירה חשבוניות של מוסך אבי צלח שירותי רכב בע"מ ושל מיכאל חנוך סוכנויות רכב בע"מ, אשר ממוענות למבקש 2, אולם איני סבורה כי די בכך כדי להוכיח זיקה שיש בה כדי להוביל להחזרת המונית לידי המבקש 2.

המבקש 2 לא הציג חוזה שכירות אשר יעיד על העברת המונית להחזקתו וכפי שפורט לעיל, אף לא אחד מהאנשים אשר נזכרו כבעלי זיקה למונית, הזכירו את שמו של המבקש 2.

בנסיבות אלה, אני דוחה הבקשה.

ככל שיהיו בידי המבקש 2 ראיות להוכיח כי הוא אכן המחזיק במונית, ניתן יהיה לדון שנית בבקשה.

המזכירות תעביר לצדדים העתק ההחלטה.

תיק החקירה יוחזר למשיבה באמצעות מזכירות בית המשפט.

ניתנה היום, כ"ד ניסן תשע"ה, 13 אפריל 2015, בהעדר הצדדים.